

[Ninn-Hansen.]

eller den anden størrelse. Vi har det sådan her i landet, at det er domstolene, i dette tilfælde arbejdsretten, der selv afgør, hvor stor en bøde eller en bod skal være. Men jeg tror dog, at det vil indvirke på fastsættelsen, at man ser samfundets stillingtagen til ulovlige aktioner også på størrelsen, også på en sådan måde, at det bliver sanktioneret at det ikke kan betale sig for nogen at begå ulovligheder af denne art.

Vi trænger til et økonomisk beredskab. Vi kom nærmere til det med augustforliget, men de aktioner, jeg har omtalt, har i hvert fald været et forsøg på at nedbryde augustforligets indkomspolitik. Denne indkomspolitik er nødvendig. Dårlige handelsbalancetal, stort statsunderskud, for høje skatter, for høje offentlige udgifter og mange andre ting er resultater og selvforskyldte årsager til det, der bevirker, at vi er nødsaget til også med midler, der ikke tidligere har været anvendt, at holde omkostningerne nede her i landet.

Det konservative folkeparti erkender sit ansvar for augustforliget, men netop derfor kunne vi selvfølgelig ikke acceptere en tilstand, hvorefter andre fik mulighed for at undergrave denne indkomspolitik, når den skulle træde til og virke.

På den måde det nu er naturligt, når man indgår et forlig med andre, henvendte vi os til regeringen og dermed til de fire partier, der samarbejdede med regeringen om augustforliget, og anmodede om en ny forhandling, sådan at man kunne sikre, at denne indkomspolitiske beslutning blev gennemført i den ånd, den var tiltænkt. Vi pegede samtidig på, at vi ville anse løn- og prisstop for et egnet middel.

Omtrent samtidig rettede partiet venstre en henvendelse til regeringen. Denne henvendelse pegede på det samme, nemlig et løn- og prisstop og også på en række andre foranstaltninger, der imidlertid ikke ganske vedrørte den sag, vi her skulle beskæftige os med.

Jeg synes derfor, at det er rigtigt og godt, at regeringen har efterkommet disse henvendelser og ønsker fra regeringens forligspartier om at gøre noget ved sagen og at gøre noget ved den på den måde, det her er nævnt.

Vi kan så diskutere, som hr. Christophersen gjorde det, om man kunne have gjort dette løn- og prisstop bedre. Det er vel ikke så nødvendigt at gå ind på prisstoppet; det prisstop, der er opstillet, når vi ser på prissiden, svarer vel nogenlunde til det, venstres regering gen-

nemførte i 1974. Der er forskelle på det, men tendensen er vel den samme. Jeg regnede da med i mangel af anden besked, at venstres henvendelse om løn- og prisstop byggede på, at man ønskede et prisstop nogenlunde tilsvarende det, man selv gennemførte i 1974.

Men der er en afgørende forskel på 1974-loven og dette lovforslag, for i 1974-loven, altså venstre-regeringens lov, står der: loven omfatter ikke løn- og arbejdsforhold eller priser, takster og honorarer. Det gør derimod denne lov. Det fremgår af lovens § 3, hvor der står, at lønforhøjelser ikke kan indregnes i priserne, og det fremgår af lovens § 11, hvor det siges, at lønninger, der er overenskomststridige, og hvor det er fastsat ved arbejdsretten de er overenskomststridige, ugyldige.

Det er da muligt, at vi burde være gået længere. Men hr. Christophersen ved jo, at hvis man tager det fuldstændige prisstop, betyder det, at mange virksomheder må lide store tab og måske ikke kan klare sig, for så ville de jo heller ikke få dækket de råvarestigninger, der kan komme. Et fuldstændigt lønstop ville betyde et så kraftigt indgreb i overenskomster, som dette ting har stadfæstet, at det vel i sig selv ville være en betænkkelighed. Derfor har vi altså ment, at et modificeret løn- og prisstop ville kunne have de virkninger, vi ønsker, og samtidig kunne bevirke, at den 2 pct. ramme, som vi har fastlagt for de kommende overenskomstforhandlinger, nu lægges ganske klart og uflytligt fast.

Jeg skal ikke underkende, at virksomheder kan få vanskeligheder med denne lovgivning. Det kan de selvsagt få. Man kan også sige, at de virksomhedsledere, der både af hensyn til deres virksomhed og af hensyn til samfundet har modstået presset, nu får yderligere vanskeligheder ved prisstoppet, men jeg mener samtidig, de får en hjælp med disse bestemmelser, jeg har henvist til. De har lettere ved at sige nej, og det er det, der er brug for.

Jeg tror, det er rigtigt, som Landbrugsrådets præsident har sagt, at erhvervslivet kan leve med disse bestemmelser.

Der er da også goder i forbindelse med dette. Et prisstop af den karakter betyder jo, at det offentlige ikke kan komme med yderligere krav. Hr. Christophersen nævnte energifgiften. Jeg ved ikke om venstre, ligesom det konservative folkeparti, da de sendte deres henvendelse, klargjorde, at hvis en sådan prisstopløsning kom, ville energifgiften ikke kunne virke